

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)

της 8ης Μαΐου 2014*

«Κοινοτικό σήμα — Διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας — Κοινοτικό λεκτικό σήμα Simca — Κακή πίστη — Άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού (ΕΚ) 207/2009»

Στην υπόθεση T-327/12,

Simca Europe Ltd, με έδρα το Birmingham (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενο από τον N. Haberkamm, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), εκπροσωπούμενου από τον A. Schiffko,

καθού,

αντίδικος κατά τη διαδικασία ενώπιον του τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ και παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου:

GIE PSA Peugeot Citroën, με έδρα το Παρίσι (Γαλλία), εκπροσωπούμενη από τον P. Kotsch, δικηγόρο,

με αντικείμενο προσφυγή κατά της απόφασης του πρώτου τμήματος προσφυγών του ΓΕΕΑ της 12ης Απριλίου 2012 (υπόθεση R 645/2011-1), σχετικά με διαδικασία κηρύξεως ακυρότητας σήματος μεταξύ της GIE PSA Peugeot Citroën και της Simca Europe Ltd,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Dittrich, πρόεδρο, J. Schwarcz (εισηγητή) και V. Tomljenović, δικαστές,

γραμματέας: E. Coulon

έχοντας υπόψη το δικόγραφο της προσφυγής που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουλίου 2012,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως του ΓΕΕΑ, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 20 Νοεμβρίου 2012,

έχοντας υπόψη το υπόμνημα αντικρούσεως της παρεμβαίνουσας που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 9 Νοεμβρίου 2012,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

έχοντας υπόψη ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προθεσμίας ενός μηνός από της κοινοποιήσεως της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας και κρίνοντας επομένως, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και κατ' εφαρμογή του άρθρου 135α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ότι πρέπει να αποφανθεί χωρίς προφορική διαδικασία,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

- 1 Στις 5 Δεκεμβρίου 2007 ο Joachim Wöhler (στο εξής: πρώην δικαιούχος) υπέβαλε αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος στο Γραφείο Εναρμόνισης στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα) (ΓΕΕΑ), δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ 1994, L 11, σ. 1), όπως έχει τροποποιηθεί [έχει αντικατασταθεί από τον κανονισμό (ΕΚ) 207/2009 του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2009, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 78, σ. 1)].
- 2 Το σήμα του οποίου ζητήθηκε η καταχώριση είναι το λεκτικό σημείο Simca.
- 3 Τα προϊόντα για τα οποία ζητήθηκε η καταχώριση εμπίπτουν στην κλάση 12 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας για τη διεθνή ταξινόμηση των προϊόντων και των υπηρεσιών με σκοπό την καταχώριση των σημάτων, της 15ης Ιουνίου 1957, όπως έχει αναθεωρηθεί και τροποποιηθεί, και αντιστοιχούν στην ακόλουθη περιγραφή: «Οχήματα· μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό».
- 4 Η αίτηση καταχώρισεως του σήματος δημοσιεύθηκε στο *Δελτίο κοινοτικών σημάτων* αριθ. 16/2008, της 21ης Απριλίου 2008, και το λεκτικό σημείο Simca καταχωρίστηκε ως κοινοτικό σήμα στις 18 Σεπτεμβρίου 2008, με αριθμό 6489371, για όλα τα προϊόντα που αναφέρονται στη σκέψη 3 ανωτέρω.
- 5 Στις 29 Σεπτεμβρίου 2008 η παρεμβαίνουσα, GIE PSA Peugeot Citroën, κατέθεσε αίτηση κηρύξεως ακυρότητας του εν λόγω κοινοτικού σήματος, κατά το άρθρο 51, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 40/94 [νυν άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009], για το σύνολο των προϊόντων για τα οποία καταχωρίστηκε. Η παρεμβαίνουσα ισχυρίστηκε, κατ' ουσίαν, ότι ο πρώην δικαιούχος ενήργησε κακόπιστα κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως καταχώρισεως του επίδικου σήματος. Με την εν λόγω αίτηση καταχώρισεως, ο πρώην δικαιούχος είχε αποκλειστικό σκοπό να εμποδίσει την παρεμβαίνουσα να χρησιμοποιήσει την ονομασία «simca» για τη διάθεση στο εμπόριο των προϊόντων που καλύπτει η αίτηση καταχώρισεως, τούτο δε μολονότι η παρεμβαίνουσα διέθετε επί της ονομασίας αυτής δικαιώματα προγενέστερα της εν λόγω αιτήσεως. Συναφώς, η παρεμβαίνουσα επισήμανε, ιδίως, ότι ήταν δικαιούχος του διεθνούς σήματος SIMCA, καταχωρισμένου με αριθμό 218957, το οποίο προστατεύεται από το 1959, μεταξύ άλλων στη Γερμανία, στην Ισπανία, στην Αυστρία και τα κράτη της Μπενελούξ, ειδικότερα για «οχήματα· μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό», της κλάσεως 12 κατά την έννοια του Διακανονισμού της Νίκαιας, και του γαλλικού σήματος SIMCA, καταχωρισμένου με αριθμό 1606604 από το 1990, μεταξύ άλλων για «οχήματα αυτοκίνητα», που εμπίπτουν στην ίδια κλάση. Η παρεμβαίνουσα υποστήριξε ότι, μολονότι τα σήματα αυτά δεν είχαν χρησιμοποιηθεί τα τελευταία έτη, τα δικαιώματά της επί του σήματος εξακολουθούσαν να υφίστανται. Υπενθύμισε ότι το «γνωστό» σήμα αυτοκινήτου SIMCA είχε δημιουργηθεί το 1934 από Γάλλο κατασκευαστή αυτοκινήτων. Η καταχώριση του προγενέστερου γαλλικού σήματος είχε ζητηθεί για πρώτη φορά το 1935 και ζητήθηκε εκ νέου το 1978 από την Automobiles Peugeot, SA, η οποία το χρησιμοποίησε εντατικά στην Ευρώπη και παγκοσμίως. Η

παρεμβαίνουσα υποστήριξε ακόμη ότι το 2008 είχε δύο φορές καλέσει τον πρώην δικαιούχο να παραιτηθεί από το επίδικο σήμα. Αντ' αυτού, ο εν λόγω δικαιούχος άσκησε «εκβιασμό», ζητώντας οικονομικό αντάλλαγμα. Κατά την παρεμβαίνουσα, η αίτηση καταχωρίσεως του σήματος κατατέθηκε από τον πρώην δικαιούχο για να βελτιώσει εκβιαστικά την οικονομική του κατάσταση, χωρίς να έχει πράγματι πρόθεση να χρησιμοποιήσει το εν λόγω σήμα. Λαμβάνοντας επίσης υπόψη το γεγονός ότι η συμβατική σχέση μεταξύ των διαδίκων είχε λήξει λίγο πριν από την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίδικου κοινοτικού σήματος, η παρεμβαίνουσα εκτιμά ότι πρόκειται απλώς για «σήμα για λόγους κερδοσκοπίας» ή για «σήμα για λόγους παρεμπόδισης».

- 6 Με απόφαση της 25ης Ιανουαρίου 2011, το τμήμα ακυρώσεων του ΓΕΕΑ απέρριψε την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας στο σύνολό της.
- 7 Στις 24 Μαρτίου 2011 η παρεμβαίνουσα άσκησε προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής.
- 8 Στις 29 Απριλίου 2011 η προσφεύγουσα, Simca Europe Ltd, ενεγράφη στο μητρώο του ΓΕΕΑ ως νέα δικαιούχος του επίδικου σήματος.
- 9 Με απόφαση της 12ης Απριλίου 2012 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), το πρώτο τμήμα προσφυγών του ΓΕΕΑ δέχθηκε την προσφυγή της παρεμβαίνουσας, ακύρωσε την απόφαση του τμήματος ακυρώσεων και, τέλος, κήρυξε άκυρο το επίδικο σήμα. Το τμήμα προσφυγών στηρίχθηκε σε αιτιολογικό που διαιρείται σε τρία σκέλη, τα οποία αφορούν, πρώτον, τις εισαγωγικές παρατηρήσεις, δεύτερον, τα «αδιαμφισβήτητα» πραγματικά περιστατικά και, τρίτον, την ύπαρξη κακής πίστωσης του πρώην δικαιούχου κατά την ημερομηνία της υποβολής της αιτήσεως καταχωρίσεως.
- 10 Πρώτον, όσον αφορά τις εισαγωγικές παρατηρήσεις, το τμήμα προσφυγών έκρινε, αφενός, ότι «η συμπεριφορά» του πρώην δικαιούχου «έπρεπε να καταλογιστεί ευθέως» στην προσφεύγουσα, ως νέας δικαιούχου του επίδικου σήματος.
- 11 Αφετέρου, το τμήμα προσφυγών έκρινε ως μη λυσιτελή την επίκληση εκ μέρους της προσφεύγουσας αποφάσεως του Bundesgerichtshof (ομοσπονδιακό δικαστήριο, Γερμανία) σχετικής με το γερμανικό σήμα SIMCA. Το τμήμα προσφυγών υπενθύμισε, συναφώς, ότι το καθεστώς των κοινοτικών σημάτων συνιστά αυτοτελές σύστημα το οποίο αποτελείται από ένα σύνολο κανόνων και επιδιώκει σκοπούς που προσιδιάζουν σ' αυτό και η εφαρμογή του είναι ανεξάρτητη από οποιοδήποτε εθνικό σύστημα. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε ότι δεν είχε λάβει γνώση των αποδεικτικών στοιχείων που κατατέθηκαν στην παραλλήλως εξελισσόμενη διαδικασία στη Γερμανία, οπότε η ανωτέρω απόφαση δεν μπορούσε να ληφθεί υπόψη ως προηγούμενο.
- 12 Δεύτερον, όσον αφορά τα «αδιαμφισβήτητα» στοιχεία τα οποία, κατά το τμήμα προσφυγών, είχαν αποφασιστική σημασία για την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών της προκειμένης υποθέσεως, το τμήμα προσφυγών υπογράμμισε, πρώτον, ότι τα αυτοκίνητα που προσδιορίζει το σήμα SIMCA πωλούνται από τη δεκαετία του 1930 και ότι η παρεμβαίνουσα ή επιχείρηση που ανήκει στον όμιλό της ανέλαβε εκ νέου το σήμα αυτό το 1978. Επιπλέον, το τμήμα προσφυγών τόνισε ότι το γεγονός ότι η παρεμβαίνουσα ήταν δικαιούχος δύο προστατευόμενων εικονιστικών σημάτων, ενός στη Γαλλία, δηλαδή του καταχωρισμένου με αριθμό 121992 εθνικού σήματος, και ενός άλλου στη Δημοκρατία της Τσεχίας, στη Γερμανία, στην Ισπανία, στην Ιταλία, στην Ουγγαρία, στη Μάλτα, στην Πορτογαλία, στη Ρουμανία και στα κράτη της Μπενελούξ, καθώς και σε ορισμένα κράτη που δεν είναι μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δηλαδή του διεθνούς σήματος καταχωρισμένου με αριθμό 218957. Τα σήματα αυτά ήταν, κατά το τμήμα προσφυγών, ήδη καταχωρισμένα κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, τουλάχιστον για οχήματα, της κλάσεως 12, από την Automobiles Peugeot, επιχείρηση που ανήκε στον όμιλο της παρεμβαίνουσας.

- 13 Δεύτερον, κατά το τμήμα προσφυγών, μολονότι η παρεμβαίνουσα είχε παύσει να διαθέτει στο εμπόριο οχήματα με το σήμα SIMCA κατά το τέλος της δεκαετίας του 1970, το σήμα αυτό είχε αποκτήσει ευρύτατη φήμη, η οποία, μολονότι μπορεί να μειώθηκε με την πάροδο χρόνου, υφίστατο ακόμη κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 14 Τρίτον, το τμήμα προσφυγών υπογράμμισε ότι ο πρώην δικαιούχος είχε εργαστεί ως ανεξάρτητος επιχειρηματίας στον τομέα του λογισμικού, για διάστημα μεγαλύτερο των 18 μηνών, για την παρεμβαίνουσα στην Κολωνία (Γερμανία) και, στη συνέχεια, στη Βρέμη (Γερμανία). Κατά το τμήμα προσφυγών, ο πρώην δικαιούχος γνώριζε την ιστορία του σήματος SIMCA, όπως προέκυπτε ιδίως από ορισμένες επιστολές του προς την παρεμβαίνουσα.
- 15 Τέταρτον, το τμήμα προσφυγών διαπίστωσε ότι ο πρώην δικαιούχος, πριν ακόμη από την ημερομηνία κατά την οποία ζήτησε την καταχώριση του επίδικου σήματος, είχε ήδη έλθει σε επαφή με ινδική επιχείρηση προκειμένου να μελετήσει σχέδιο κατασκευής ενός αυτοκινήτου. Εντούτοις, το σχέδιο αυτό δεν είχε τεθεί σε εφαρμογή κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Το τμήμα προσφυγών υπογράμμισε, συναφώς, ότι όπως προέκυπτε από τις επιστολές του, ο πρώην δικαιούχος αναζητούσε ένα σήμα «που δεν βρισκόταν πλέον σε χρήση ή που δεν είχε καταχωριστεί».
- 16 Πέμπτον, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε ότι, τον Αύγουστο του 2008, ο πρώην δικαιούχος ήταν επίσης δικαιούχος της διαδικτυακής διεύθυνσεως www.simca.info και ότι, από τον Δεκέμβριο του 2008, διέθετε στο εμπόριο ηλεκτρικά ποδήλατα μέσω του εν λόγω διαδικτυακού τόπου.
- 17 Τέλος, το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε ότι, μολονότι ο πρώην δικαιούχος γνώριζε τα δικαιώματα της παρεμβαίνουσας επί του επίδικου σήματος, υπέθετε ότι είχαν παύσει να υφίστανται λόγω μη ουσιαστικής χρήσεως. Ωστόσο, ήταν διατεθειμένος να παραιτηθεί από το επίδικο σήμα αν του γινόταν μία «προσφορά αποζημίωσης».
- 18 Τρίτον, όσον αφορά την ύπαρξη κακής πίστεως του πρώην δικαιούχου, το τμήμα προσφυγών έκρινε, κατ' ουσίαν, ότι το βάρος αποδείξεως για το γεγονός αυτό έφερε η παρεμβαίνουσα ως αιτούμενη την κήρυξη της ακυρότητας. Κατά το τμήμα προσφυγών, η παρεμβαίνουσα όφειλε να προσκομίσει σειρά αποδεικτικών στοιχείων που να σχηματίζουν μία αλυσίδα ενδείξεων έτσι ώστε να μπορεί να υποστηριχθεί με πιθανότητα εγγύζουσα τη βεβαιότητα ότι ο αιτών την καταχώριση του κοινοτικού σήματος ενήργησε κακόπιστα.
- 19 Κατά το τμήμα προσφυγών, η έννοια της «κακής πίστεως», του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, δεν ορίζεται, δεν οριοθετείται και ούτε καν περιγράφεται καθ' οιονδήποτε τρόπο στη νομοθεσία της Ένωσης. Μολονότι το Δικαστήριο καθόρισε τα κριτήρια για την ερμηνεία της εν λόγω έννοιας με την απόφαση της 11ης Ιουνίου 2009, C-529/07, *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli* (Συλλογή 2009, σ. I-4893), η απαρίθμηση των κριτηρίων αυτών δεν είναι, κατά το τμήμα προσφυγών, εξαντλητική. Δεδομένου ότι τα πραγματικά περιστατικά στη διαδικασία επί της οποίας είχε υποβληθεί το προδικαστικό ερώτημα στην ανωτέρω υπόθεση διαφέρουν ουσιωδώς, κατά το τμήμα προσφυγών, από τα πραγματικά περιστατικά της ενώπιόν του υποθέσεως, έκρινε αναγκαίο να καθορίσει πρόσθετα κριτήρια.
- 20 Κατά το τμήμα προσφυγών, το γεγονός ότι ο πρώην δικαιούχος γνώριζε την ύπαρξη των προγενέστερων σημάτων και παρ' όλ' αυτά κατέθεσε αίτηση καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος συνιστά ένδειξη για την «πρόθεσή του παρακωλύσεως» και για την κακή πίστη του. Το γεγονός ότι ο πρώην δικαιούχος υπέθεσε ότι τα σήματα αυτά μπορούσαν να ακυρωθούν είναι, κατά το τμήμα προσφυγών, άνευ σημασίας και αποτελεί απλώς πρόφαση, δεδομένου ότι, κατά την ημερομηνία της εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ο εν λόγω δικαιούχος δεν είχε ακόμη υποβάλει αίτηση κηρύξεως εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί του προγενέστερου γαλλικού σήματος ούτε από τα δικαιώματα επί του προγενέστερου διεθνούς σήματος.

- 21 Το τμήμα προσφυγών επισήμανε ότι ο πρώην δικαιούχος γνώριζε επίσης ότι το σήμα SIMCA έχαιρε ιδιαίτερης φήμης στον τομέα των αυτοκινήτων. Κατά το τμήμα προσφυγών, από τα αποδεικτικά στοιχεία προκύπτει ότι ο πρώην δικαιούχος αναζητούσε ένα όνομα γνωστού σήματος, δεδομένου ότι είχε πρόθεση να εκμεταλλευθεί «παρασιτικά» τη φήμη των καταχωρισμένων σημάτων της παρεμβαίνουσας και να αντλήσει όφελος από την καλή φήμη των σημάτων αυτών με σκόπιμη αθέμιτη χρήση του σημείου Simca. Πάντως, η συμπεριφορά αυτή έπρεπε να θεωρηθεί, κατά την άποψη της παρεμβαίνουσας, ως κακόπιστη.
- 22 Ακολούθως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι ο πρώην δικαιούχος διέθετε στο εμπόριο ποδήλατα με το σήμα Simca από τον Δεκέμβριο του 2008, δεδομένου ότι η εμπορία αυτή δεν συνιστούσε δικαιολογία για την καταχώριση του επίδικου σήματος.

Αιτήματα των διαδίκων

- 23 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·
 - να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των «εξόδων εκπροσώπησης».
- 24 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:
- να απορρίψει την προσφυγή·
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Όσον αφορά τα στοιχεία που υποβάλλονται για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

- 25 Όπως προκύπτει από την ανάλυση του φακέλου του ΓΕΕΑ, τα έγγραφα που περιλαμβάνονται στα παραρτήματα Κ 8, Κ 9 και Κ 10 του δικογράφου της προσφυγής δεν είχαν κατατεθεί κατά τη διοικητική διαδικασία. Τα έγγραφα αυτά είναι, πρώτον, όσον αφορά το παράρτημα Κ 8, μία επιστολή της 16ης Μαρτίου 2012, την οποία απέστειλε η προσφεύγουσα προς την παρεμβαίνουσα και με την οποία ζητεί να παύσει να χρησιμοποιεί το γερμανικό λεκτικό σήμα SIMCA, το οποίο έχει καταχωριστεί υπέρ της παρεμβαίνουσας με αριθμό 302008037708, στη συνέχεια, όσον αφορά το παράρτημα Κ 9, μία δήλωση παραίτησης της παρεμβαίνουσας της 23ης Μαρτίου 2012 όσον αφορά το εν λόγω σήμα, καθώς και επιστολή της παρεμβαίνουσας προς το Deutsches Patent- und Markenamt (Γραφείο διπλωμάτων ευρεσιτεχνίας και σημάτων της Γερμανίας), με την οποία ενημερώνει το Γραφείο για την παραίτησή της, και, τέλος, όσον αφορά το παράρτημα Κ 10, ένα απόσπασμα από το μητρώο σημάτων της Γερμανίας, της 16ης Ιουλίου 2012, από το οποίο προκύπτει ότι το ανωτέρω γερμανικό σήμα ακυρώθηκε.
- 26 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ασκηθείσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή αποσκοπεί στον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων των τμημάτων προσφυγών, κατά την έννοια του άρθρου 65 του κανονισμού 207/2009, και ότι, στο πλαίσιο της ένδικης διαφοράς περί ακυρώσεως, η νομιμότητα της προσβαλλομένης πράξεως πρέπει να εκτιμάται βάσει των πραγματικών και νομικών στοιχείων που υφίστανται κατά την ημερομηνία εκδόσεως της πράξεως. Έτσι, κατά πάγια νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να επανεξετάσει τα πραγματικά περιστατικά βάσει των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν για πρώτη φορά ενώπιόν του. Ειδικότερα, η αποδοχή τέτοιων στοιχείων θα αντέβαινε στο άρθρο 135, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας του

Γενικού Δικαστηρίου, κατά το οποίο τα υπομνήματα των διαδίκων δεν μπορούν να τροποποιήσουν το αντικείμενο της ενώπιον του τμήματος προσφυγών διαφοράς [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 2012, T-227/09, Feng Shen Technology κατά ΓΕΕΑ — Majtczak (FS), σκέψη 25 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

- 27 Κατά συνέπεια τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου με τα παραρτήματα Κ 8, Κ 9 και Κ 10 του δικογράφου της προσφυγής δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη και πρέπει επομένως να απορριφθούν.

Επί του παραδεκτού της γενικής παραπομπής της προσφεύγουσας στα επιχειρήματα που προέβαλε ενώπιον του ΓΕΕΑ

- 28 Όσον αφορά τα επιχειρήματα στα οποία παραπέμπει γενικώς η προσφεύγουσα, με το σημείο 67 του δικογράφου της προσφυγής, και τα οποία είχε προβάλει κατά τη διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, πρέπει να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική περιγραφή των προβαλλομένων λόγων ακυρώσεως. Το στοιχείο αυτό πρέπει να εκτίθεται κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να μπορεί ο μὲν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, το δε Γενικό Δικαστήριο να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο, ενδεχομένως χωρίς να χρειαστεί πρόσθετα στοιχεία [βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 18ης Σεπτεμβρίου 2012, T-460/11, Scandic Distilleries κατά ΓΕΕΑ — Bürgerbräu, Röhm & Söhne (BÜRGER), σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 29 Πρέπει να υπομνησθεί ότι το κύριο μέρος του δικογράφου της προσφυγής μπορεί μὲν να θεμελιώνεται και να συμπληρώνεται, ως προς συγκεκριμένα σημεία, με παραπομπές σε χωρία συνημμένων εγγράφων, πλην όμως η γενική παραπομπή σε άλλα δικόγραφα, έστω και συνημμένα στο δικόγραφο της προσφυγής, δεν μπορεί να καλύψει την έλλειψη ουσιωδών στοιχείων της νομικής επιχειρηματολογίας, τα οποία, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, πρέπει να περιλαμβάνονται στο ίδιο το δικόγραφο της προσφυγής (βλ., συναφώς, απόφαση BÜRGER, σκέψη 28 ανωτέρω, σκέψη 17 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).
- 30 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα περιορίσθηκε να επισημάνει, στη σκέψη 67 του δικογράφου της προσφυγής, ότι παρέπεμπε «στο σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλε [...] ενώπιον του ΓΕΕΑ με το από 2 Αυγούστου 2011 υπόμνημά της και στα συνημμένα σε αυτό έγγραφά της» και ότι «τα συγκεκριμένα έγγραφα [είχε] ρητώς δηλωθεί ότι αποτελούσαν αντικείμενο της προσφυγής και συμπλήρωναν το περιεχόμενο του [...] δικογράφου της προσφυγής».
- 31 Έτσι, η προσφεύγουσα δεν προσδιορίζει ούτε τα ειδικά σημεία του δικογράφου που επιθυμεί να συμπληρώσει με την παραπομπή αυτή ούτε τα έγγραφα στα οποία εκτίθενται τα ενδεχόμενα επιχειρήματά της.
- 32 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Γενικό Δικαστήριο δεν οφείλει να αναζητήσει, γενικώς, στο ανωτέρω υπόμνημα που κατατέθηκε ενώπιον του ΓΕΕΑ τα επιχειρήματα στα οποία παραπέμπει η προσφεύγουσα ούτε να τα εξετάσει, δεδομένου ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι απαράδεκτα. Αντιθέτως, το Γενικό Δικαστήριο θα εξετάσει εκείνα τα στοιχεία που προσκομίσθηκαν κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, στα οποία παραπέμπουν ειδικά και αρκούντως συγκεκριμένα επιχειρήματα που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως

- 33 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει έναν και μόνο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 52 του κανονισμού 207/2009. Κατ' αυτήν, το τμήμα προσφυγών υπέπεσε, κατ' ουσίαν, σε πλάνη περί το δίκαιο καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο πρώην δικαιούχος ενήργησε κακοπίστως όταν κατέθεσε αίτηση ενώπιον του ΓΕΕΑ, αποσκοπώντας στην καταχώριση του επίδικου σήματος ως κοινοτικού σήματος.
- 34 Το ΓΕΕΑ και η παρεμβαίνουσα αμφισβητούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 35 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, ένα κοινοτικό σήμα κηρύσσεται άκυρο, μετά από αίτηση που υποβάλλεται στο ΓΕΕΑ ή μετά από άσκηση ανταγωγής στο πλαίσιο αγωγής για παραποίηση/απομίμηση, εάν ο καταθέτης ενήργησε κακόπιστα κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως σήματος. Ο αιτών την κήρυξη της ακυρότητας, ο οποίος προτίθεται να βασιστεί στον συγκεκριμένο λόγο, βαρύνεται με την απόδειξη των περιστάσεων που επιτρέπουν να συναχθεί ότι ο δικαιούχος του κοινοτικού σήματος ήταν κακόπιστος κατά την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του σήματος αυτού [απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 2012, T-33/11, Peeters Landbouwmachines κατά ΓΕΕΑ — Fors MW (BIGAB), σκέψη 17].
- 36 Όπως ορθώς επισημαίνει το τμήμα προσφυγών στις σκέψεις 34 επ. της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το Δικαστήριο παρέσχε πολλές διευκρινίσεις σχετικά με την ερμηνεία της έννοιας της κακής πίστewος κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009 (απόφαση Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, σκέψη 19 ανωτέρω, σκέψεις 37 επ.). Επισήμανε έτσι ότι η κακή πίστη του αιτούντος την καταχώριση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, πρέπει να εκτιμάται σφαιρικώς, λαμβάνοντας υπόψη όλους τους λυσιτελείς παράγοντες της συγκεκριμένης περιπτώσεως, και ειδικότερα:
- το γεγονός ότι ο αιτών την καταχώριση γνωρίζει ή οφείλει να γνωρίζει ότι ένας τρίτος χρησιμοποιεί για το ίδιο ή όμοιο προϊόν, σ' ένα τουλάχιστον κράτος μέλος, ίδιο ή όμοιο σημείο που μπορεί να οδηγήσει σε σύγχυση με το σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση·
 - την πρόθεση του αιτούντος να εμποδίσει τον εν λόγω τρίτο να εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το σημείο αυτό·
 - τον βαθμό νομικής προστασίας που παρέχεται στο σημείο του τρίτου και στο σημείο του οποίου ζητείται η καταχώριση.
- 37 Το Δικαστήριο επισήμανε επίσης, στις σκέψεις 43 και 44 της αποφάσεως Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, σκέψη 19 ανωτέρω, ότι η πρόθεση να παρεμποδιστεί η διάθεση ενός προϊόντος στο εμπόριο μπορεί, υπό ορισμένες περιστάσεις, να είναι δηλωτική της κακής πίστewος του αιτούντος. Τούτο ισχύει, ειδικότερα, οσάκις αποδεικνύεται μεταγενέστερα ότι ο αιτών υπέβαλε την αίτηση καταχωρίσεως ενός σημείου ως κοινοτικού σήματος, χωρίς να έχει πρόθεση να το χρησιμοποιήσει, με σκοπό απλώς να εμποδίσει την είσοδο ενός τρίτου στην αγορά.
- 38 Κατόπιν της διευκρινίσεως αυτής, όπως ορθώς υπογράμμισε το τμήμα προσφυγών στη σκέψη 35 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, από τη διατύπωση της αποφάσεως Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, σκέψη 19 ανωτέρω, προκύπτει ότι οι ανωτέρω στη σκέψη 36 απαριθμούμενοι παράγοντες έχουν απλώς ενδεικτικό χαρακτήρα και εντάσσονται σε ένα σύνολο στοιχείων που μπορούν να ληφθούν υπόψη προκειμένου να κριθεί αν τυχόν υπάρχει κακή πίστη του αιτούντος την καταχώριση κατά το χρονικό σημείο της καταθέσεως της αιτήσεως (απόφαση BIGAB, σκέψη 35 ανωτέρω, σκέψη 20).

- 39 Πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι, στο πλαίσιο της σφαιρικής αναλύσεως βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, μπορεί επίσης να ληφθεί υπόψη η προέλευση της λέξεως ή του διακριτικού που αποτελεί το επίδικο σήμα και η προγενέστερη χρήση του στις συναλλαγές ως σήματος, ιδίως από ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, καθώς και η εμπορική λογική στην οποία εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του κοινοτικού σήματος που αποτελεί η εν λόγω λέξη ή το διακριτικό σημείο.
- 40 Επομένως, εν προκειμένω, πρέπει, εισαγωγικά, να απορριφθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας με τα οποία αυτή επιχειρεί να στηρίξει την κατά του τμήματος προσφυγών αιτίαση ότι έλαβε υπόψη ένα «νέο στοιχείο κακής πίστewes», το οποίο δεν προβλέπεται στο πλαίσιο της νομολογίας του Δικαστηρίου, ιδίως στην απόφαση *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, σκέψη 19 ανωτέρω, ή ακόμη έρχεται σε αντίθεση με τα κριτήρια που αναφέρονται στην εν λόγω απόφαση. Συγκεκριμένα, αφενός, πρέπει να υπογραμμιστεί, όπως το υπογράμμισε και το τμήμα προσφυγών, ότι τα εν λόγω κριτήρια που καθιέρωσε η νομολογία είναι απλώς ενδεικτικά. Αφετέρου, διαπιστώνεται ότι τα κριτήρια που διατυπώθηκαν από το τμήμα προσφυγών με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν έρχονται σε αντίθεση με τα κριτήρια που καθιέρωσε η ανωτέρω απόφαση, αλλά προστίθενται σε αυτά ακολουθώντας τη λογική της αποφάσεως αυτής, η οποία συνίσταται στη σφαιρική εκτίμηση όλων των κρίσιμων παραγόντων της υποθέσεως. Έτσι, ορθώς το τμήμα προσφυγών εξέτασε τόσο την προέλευση του διακριτικού που αποτελεί το επίδικο σήμα *Simca* όσο και την προγενέστερη χρήση του στις συναλλαγές ως σήματος, ιδίως από ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, και την εμπορική λογική στην οποία εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχώρισεως του επίδικου σήματος που αποτελείται από το εν λόγω διακριτικό σημείο. Περαιτέρω, στο πλαίσιο αυτό, τίποτε δεν εμπόδιζε το τμήμα προσφυγών να αναλύσει, επίσης, κατά πόσον ο δικαιούχος του σήματος του οποίου ζητείται να κηρυχθεί η ακυρότητα γνώριζε, κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως καταχώρισεως, την ύπαρξη προγενέστερων σημάτων που περιελάμβαναν το εν λόγω διακριτικό *SIMCA* και την έκταση της φήμης τους.
- 41 Συναφώς, το Γενικό Δικαστήριο επισημαίνει, πρώτον, ότι δεν αμφισβητείται ότι το διακριτικό *SIMCA* δημιουργήθηκε στη Γαλλία το 1934 από κατασκευαστή αυτοκινήτων και ότι οχήματα προσδιοριζόμενα από σήμα που περιείχε το διακριτικό αυτό πωλούνται από τη δεκαετία του 1930. Στη συνέχεια, η *Automobiles Peugeot* έλαβε εκ νέου το σήμα αυτό το 1978 και το χρησιμοποίησε στην Ευρώπη και παγκοσμίως.
- 42 Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η παρεμβαίνουσα είναι δικαιούχος δύο προγενέστερων εικονιστικών σημάτων που περιέχουν τη λέξη «*simca*», από τα οποία το ένα είναι γαλλικό, καταχωρισμένο με αριθμό 121992 και με ημερομηνία καταθέσεως στις 5 Μαρτίου 1959, και το άλλο διεθνές καταχωρισμένο με αριθμό 218957, βασιζόμενο στο εν λόγω γαλλικό σήμα και προστατευόμενο σε ορισμένα κράτη μέλη της Ένωσης, όπως η Γερμανία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Ουγγαρία, η Ρουμανία, καθώς και τα κράτη της Μπενελούξ. Τόσο το προγενέστερο γαλλικό σήμα όσο και το προγενέστερο διεθνές σήμα, μολονότι δεν χρησιμοποιούνταν τις τελευταίες δεκαετίες, όπως διαπιστώθηκε, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 24 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, είχαν ωστόσο ανανεωθεί και εξακολουθούσαν να είναι καταχωρισμένα υπέρ της παρεμβαίνουσας κατά την ημερομηνία υποβολής της αιτήσεως καταχώρισεως του επίδικου σήματος.
- 43 Περαιτέρω, παρ' όλο που το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε, στη σκέψη 23 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, στο τέλος, με όχι και τόσο σαφήνεια ότι τα ανωτέρω σήματα εξακολουθούσαν να είναι καταχωρισμένα «τουλάχιστον για "οχήματα" της κλάσεως 12», αφενός, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου συγκεκριμένα επιχειρήματα ως προς τις ενδεχόμενες συνέπειες της επιβεβαίωσης αυτής όσον αφορά το ζήτημα τυχόν κακής πίστewes του πρώην δικαιούχου σε σχέση με την αίτηση καταχώρισεως του επίδικου σήματος για τα λοιπά προϊόντα, δηλαδή, τα «μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό». Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα αμφισβητεί κυρίως το κατά πόσον η καταχώριση των προγενέστερων σημάτων είναι λυσιτελής για την εκτίμηση της κακής πίστewes του πρώην δικαιούχου και, στη συνέχεια, προβάλλει, ως στοιχείο που αποδεικνύει τη μη ύπαρξη κακής πίστewes, το γεγονός ότι ο πρώην δικαιούχος

χρησιμοποιούσε πράγματι το επίδικο σήμα μετά την καταχώρισή του, αρχικώς για να διαθέσει στο εμπόριο ηλεκτρικά ποδήλατα με την πρόθεση, στη συνέχεια, να χρησιμοποιήσει το εν λόγω σήμα και για «εξειδικευμένα» μηχανοκίνητα οχήματα.

- 44 Αφετέρου, και εν πάση περιπτώσει, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει από τον διοικητικό φάκελο του ΓΕΕΑ, η καταχώριση του προγενέστερου διεθνούς σήματος, το οποίο στηρίχθηκε στο προγενέστερο γαλλικό σήμα και αντίγραφο του επισυνάφθηκε στην αίτηση κηρύξεως ακυρότητας της παρεμβαίνουσας, απαριθμεί, μεταξύ των προϊόντων τα οποία αφορά, τις δύο προαναφερθείσες κατηγορίες της κλάσεως 12. Εξάλλου, πρέπει να γίνει δεκτό, ελλείψει στοιχείων περί του αντιθέτου, ότι οι διαπιστώσεις του τμήματος προσφυγών περί της κακής πίστεως του πρώην δικαιούχου αφορούν τόσο το σκέλος της αιτήσεως καταχώρισεως του επίδικου σήματος που αφορά τα «οχήματα» όσο και εκείνο που αφορά τα «μηχανήματα κινήσεως στην ξηρά, στον αέρα ή στο νερό».
- 45 Ακολούθως, όπως διαπίστωσε το τμήμα προσφυγών στη σκέψη 37 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τις σκέψεις 1, 27 και 28, δεν αμφισβητείται ότι ο πρώην δικαιούχος ζήτησε την καταχώριση του επίδικου σήματος στις 5 Δεκεμβρίου 2007 και ότι κατέθεσε την αίτηση αυτή παρά το ότι γνώριζε την ύπαρξη των προγενέστερων σημάτων SIMCA της παρεμβαίνουσας, τουλάχιστον ως «ιστορικών» σημάτων. Περαιτέρω, δεν αμφισβητείται επίσης ότι ο πρώην δικαιούχος δεν ζήτησε την κήρυξη της εκπτώσεως από τα δικαιώματα επί του προγενέστερου γαλλικού ή διεθνούς σήματος, η δε προσφεύγουσα υποστήριξε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου ότι θα υπέβαλε τέτοιες αιτήσεις μόνο στο μέλλον. Όσον αφορά ορισμένες αναφορές της προσφεύγουσας σε ενέργειες για την κήρυξη της ακυρότητας στις οποίες προέβη κατά ορισμένων προγενέστερων σημάτων της παρεμβαίνουσας, πέραν του ότι στηρίζονται σε έγγραφα τα οποία προσκομίσθηκαν για πρώτη φορά ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και είναι, συνεπώς, απαράδεκτα (βλ. σκέψεις 25 έως 27 ανωτέρω), διαπιστώνεται ότι, εν πάση περιπτώσει, οι εν λόγω ενέργειες αφορούν μόνο ένα γερμανικό σήμα της παρεμβαίνουσας, καταχωρισμένο με αριθμό 302008037708, και όχι το προγενέστερο γαλλικό ή διεθνές σήμα.
- 46 Επιβάλλεται επίσης η διαπίστωση ότι, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, ορθώς το τμήμα προσφυγών επιβεβαίωσε στη σκέψη 38 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, παραπέμποντας στα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ο ίδιος ο πρώην δικαιούχος, ότι αυτός σαφώς γνώριζε ότι το σήμα SIMCA έχαιρε ιδιαίτερης φήμης στον τομέα των αυτοκινήτων. Εξάλλου, όπως προκύπτει από τη σκέψη 25 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι η εν λόγω φήμη ήταν ιδιαιτέρως ευρεία στο παρελθόν, είχε ενδεχομένως μειωθεί με την πάροδο του χρόνου, αλλά εξακολουθούσε να υφίσταται κατά την ημερομηνία εκδόσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, τούτο δε «ιδίως όσον αφορά πρόσωπα που είχαν έλθει σε επαφή με αυτοκίνητα που είχαν διατεθεί στο εμπόριο με το σήμα “SIMCA”».
- 47 Συναφώς, εισαγωγικά, όσον αφορά τη γνώση και τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβανόταν ο πρώην δικαιούχος το σήμα Simca, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από την επιστολή του της 15ης Ιουνίου 2007, απευθυνόμενη προς την ινδική επιχείρηση W. (παράρτημα XIV της απαντήσεως του πρώην δικαιούχου, της 26ης Δεκεμβρίου 2008, επί του υπομνήματος της παρεμβαίνουσας με το οποίο αυτή εξέθετε τους λόγους της αιτήσεως κηρύξεως ακυρότητας), ο πρώην δικαιούχος αναζητούσε «κατάλληλο» σήμα που να μη βρίσκεται πλέον σε χρήση ή να μην είναι καταχωρισμένο και το οποίο, ως εκ τούτου, να μην προστατεύεται νομικά. Ο πρώην δικαιούχος ζήτησε την καταχώριση του επίδικου σήματος μόνον κατόπιν των προαναφερθεισών δηλώσεων, λαμβάνοντας ως είχε το λεκτικό στοιχείο των προγενέστερων εικονιστικών σημάτων. Ομοίως, από επιστολή του πρώην δικαιούχου, της 5ης Σεπτεμβρίου 2007, απευθυνόμενη προς την εν λόγω ινδική επιχείρηση προκύπτει ότι αυτός γνώριζε την προγενέστερη καταχώριση του σήματος SIMCA-1100 City-Laster στη Γερμανία, η οποία ίσχυε μέχρι το 1983, και την επιτυχία των αγωνιστικών αυτοκινήτων της SIMCA στους αγώνες ταχύτητας της δεκαετίας του 1970.
- 48 Ακολούθως, όπως προκύπτει από την από 17 Μαρτίου 2008 επιστολή του πρώην δικαιούχου, απευθυνόμενη προς τον S., γενικό διευθυντή της παρεμβαίνουσας, η οποία, καίτοι συντάχθηκε μετά την αίτηση καταχώρισεως του επίδικου σήματος, παρέχει ωστόσο χρήσιμα στοιχεία που βοηθούν στο

να συναχθούν οι λόγοι για τους οποίους ο πρώην δικαιούχος υπέβαλε την εν λόγω αίτηση, σκοπός του πρώην δικαιούχου ήταν να διατηρήσει το «θαυμάσιο» σήμα SIMCA για το μέλλον. Στην ίδια επιστολή, ο πρώην δικαιούχος μνημονεύει επίσης ρητώς την «εκπληκτική ιστορία του σήματος SIMCA». Οι δηλώσεις αυτές πρέπει να ληφθούν υπόψη από κοινού με την εισαγωγή της εν λόγω επιστολής, στην οποία ο πρώην δικαιούχος προβάλλει τις γνώσεις του στον τομέα των αυτοκινήτων και τις ιδιαίτερες και σταθερές σχέσεις του με τα γαλλικά αυτοκίνητα, ιδίως όσον αφορά την Peugeot ή τη Citroën. Στο ίδιο πλαίσιο, ο πρώην δικαιούχος ανέφερε ρητώς ότι διεξήγαγε έρευνα τόσο στο διαδίκτυο όσο και στο ΓΕΕΑ προκειμένου να πληροφορηθεί αν το εν λόγω σήμα SIMCA εξακολουθούσε να είναι καταχωρισμένο.

- 49 Λαμβάνοντας επίσης υπόψη τη δήλωση του πρώην δικαιούχου, που περιλαμβάνεται στην ίδια επιστολή, ότι είχε αγοράσει, «τον Ιανουάριο του 2008, στη Γαλλία, ένα αυτοκίνητο SIMCA Aronde 9 που συνδυαζόταν ιδανικά με το [κοινοτικό] σήμα του οποίου είχε ζητήσει την καταχώριση» πριν από ένα μήνα, συνάγεται ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών εκτίμησε ότι ο εν λόγω δικαιούχος «σαφώς γνώριζε ότι το σήμα SIMCA έχαιρε ευρείας φήμης στον τομέα των αυτοκινήτων». Συγκεκριμένα, βάσει των ανωτέρω στοιχείων, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς διαπίστωσε ότι, στην αντίληψη του πρώην δικαιούχου, το επίδικο σήμα διατηρούσε ακόμη, τουλάχιστον, ένα κατάλοιπο φήμης, γεγονός που εξηγεί εξάλλου το ενδιαφέρον του για το σήμα αυτό υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, καθώς και την πρόθεσή του να το διαφυλάξει για τις επόμενες γενιές.
- 50 Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από το επιχείρημα που προβάλλει η προσφεύγουσα με το δικόγραφο της προσφυγής της, κατά τον οποίο ήταν «εν γένει γνωστό ότι η [παρεμβαίνουσα] δεν χρησιμοποιούσε από δεκαετίες το σήμα SIMCA». Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό προϋποθέτει ότι η ύπαρξη του σήματος SIMCA, ως «ιστορικού» σήματος, ήταν ένα γεγονός παγκοίμως γνωστό, τουλάχιστον εκ μέρους του ενδιαφερόμενου κοινού που αποτελείται από πρόσωπα που γνώριζαν ότι στο παρελθόν διετίθεντο στο εμπόριο αυτοκίνητα με το σήμα αυτό.
- 51 Η ανάλυση αυτή δεν αναιρείται από την παραπομπή της προσφεύγουσας στο περιεχόμενο της προ της ασκήσεως της προσφυγής επιστολής της προς το ΓΕΕΑ της 2ας Αυγούστου 2011, με την οποία υποστηρίζεται ότι ακόμη και το κοινό των ειδικών δεν θυμάται πλέον το σήμα SIMCA. Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι τα συνημμένα στην εν λόγω επιστολή τα οποία προσκομίζονται προκειμένου να αποδειχθεί το βάσιμο της απόψεως αυτής συνίστανται, ειδικότερα, σε αποσπάσματα από διαδικτυακές σελίδες ορισμένων πωλητών αυτοκινήτων, ιδίως στην αγορά των μεταχειρισμένων αυτοκινήτων.
- 52 Πάντως, στον βαθμό που μπορούν να συναχθούν ορισμένα συμπεράσματα από τα αποσπάσματα των ανωτέρω διαδικτυακών σελίδων, το μόνο που αποδεικνύεται από αυτά, στην καλύτερη περίπτωση, είναι ότι ορισμένοι πωλητές δεν διαθέτουν προς πώληση αυτοκίνητα SIMCA στην αγορά των μεταχειρισμένων. Έτσι, εφόσον δεν υπάρχουν άλλα συναφή αποδεικτικά στοιχεία, όπως έρευνες στο ενδιαφερόμενο κοινό, δεν μπορεί να αποκλεισθεί, όπως υποστηρίζει και το τμήμα προσφυγών στη σκέψη 25 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, παραπέμποντας, με τη σκέψη 5, στα αποδεικτικά στοιχεία που αφορούν «την ιστορία» του σήματος SIMCA, ότι μπορεί να εξακολουθεί να υπάρχει ένα κατάλοιπο φήμης, ειδικότερα σε εκείνο το μέρος του ενδιαφερόμενου κοινού που προσδιορίζεται από το τμήμα προσφυγών (βλ. σκέψεις 46 και 50 ανωτέρω).
- 53 Πρέπει να προστεθεί, εξάλλου, ότι, εκτός από το άρθρο ενός γερμανικού περιοδικού, του Δεκεμβρίου του 1989, που αφορά την ιστορία των αυτοκινήτων που παρήχθησαν με το σήμα SIMCA 1000, έγγραφο στο οποίο παρέπεμψε η παρεμβαίνουσα κατά τη διοικητική διαδικασία ενώπιον του ΓΕΕΑ, ιδίως με το από 29 Μαρτίου 2010 έγγραφό της, για το οποίο γίνεται μνεία στη σκέψη 5 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το συμπέρασμα ότι υφίστατο, κατά την κρίσιμη ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίδικου σήματος, κάποιο κατάλοιπο της φήμης των προγενέστερων σημάτων SIMCA της παρεμβαίνουσας ενισχύεται από την αναφορά του πρώην δικαιούχου, με την προ της ασκήσεως της προσφυγής επιστολή της προς το ΓΕΕΑ της 26ης Δεκεμβρίου 2008, σε απόσπασμα από ιστοσελίδα σχετικό με την έκθεση γαλλικών αυτοκινήτων

Francemobile. Συγκεκριμένα, στον βαθμό που ο διοργανωτής της εν λόγω εκθέσεως περιελάμβανε στον διαφημιστικό τόπο του, μεταξύ των διαφόρων λογότυπων των εκτιθέμενων κατασκευαστών αυτοκινήτων και το λογότυπο του σήματος SIMCA, το απόσπασμα αυτό μπορεί να θεωρηθεί ως πρόσθετη ένδειξη για τη φήμη του, ανεξαρτήτως του αν το λογότυπο αυτό αντιστοιχεί ακριβώς σε εκείνο που καταχώρισε η παρεμβαίνουσα.

- 54 Εξάλλου, αντίθετα προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, το τμήμα προσφυγών δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο λαμβάνοντας υπόψη, στο πλαίσιο της σφαιρικής εκτιμήσεως των στοιχείων που αποδεικνύουν την κακή πίστη του πρώην δικαιούχου, πραγματικά στοιχεία που αφορούν τις προθέσεις του δικαιούχου αυτού και τους σκοπούς του κατά την ημερομηνία της καταθέσεως της αιτήσεως καταχώρισεως. Δεν μπορεί επομένως να προσαφθεί συναφώς στο τμήμα προσφυγών ότι ανέλυσε «υποκειμενικά» στοιχεία του «εγγενούς κινήτρου» της ενέργειας του πρώην δικαιούχου, δεδομένων ιδίως των επιστολών του προς τους εμπορικούς εταίρους του και, μετά την κατάθεση της αιτήσεώς του καταχώρισεως, της επιστολής του προς την παρεμβαίνουσα σε απάντηση των δικών της επιστολών.
- 55 Συγκεκριμένα, αρκεί η διαπίστωση, όπως προκύπτει από την απόφαση *Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli*, σκέψη 19 ανωτέρω (σκέψεις 38 έως 42), ότι, για να εκτιμηθεί αν ο αιτών την καταχώριση ενήργησε κακόπιστα κατά τη στιγμή της καταθέσεως της αιτήσεως καταχώρισεως ενός σημείου, πρέπει, περαιτέρω, να ληφθεί υπόψη η «πρόθεσή» του να εμποδίσει τον τρίτο να εξακολουθεί να χρησιμοποιεί το σημείο αυτό, δεδομένου ότι το Δικαστήριο παρατήρησε ότι η εν λόγω πρόθεση αποτελεί υποκειμενικό στοιχείο που πρέπει να καθορίζεται σε συνάρτηση με τις αντικειμενικές περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως.
- 56 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το τμήμα προσφυγών ορθώς συνήγαγε από τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπό κρίση υποθέσεως ότι ο πρώην δικαιούχος αποσκοπούσε, στην πραγματικότητα, με την αίτηση καταχώρισεως κοινοτικού σήματος να εκμεταλλευθεί παρασιτικά τη φήμη των καταχωρισμένων από την παρεμβαίνουσα σημάτων και να αντλήσει όφελος από αυτήν.
- 57 Βεβαίως, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα και όπως υπογράμμισε αρχικώς το τμήμα ακυρώσεων, από την αιτιολογική σκέψη 10 του κανονισμού 207/2009 προκύπτει ότι η προστασία των κοινοτικών σημάτων και, έναντι αυτών, κάθε σήματος το οποίο έχει καταχωρισθεί προγενέστερα δικαιολογείται μόνον εφόσον τα σήματα αυτά πράγματι χρησιμοποιούνται.
- 58 Ομοίως, αφενός, η προσφεύγουσα παραπέμπει στην πρώτη οδηγία 89/104/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων (ΕΕ 1989, L 40, σ. 1), ειδικότερα στο άρθρο της 12, που αφορά τους «λόγους έκπτωσης», το οποίο εφαρμόζεται, σε συνδυασμό με το άρθρο 1 της εν λόγω οδηγίας, «στα σήματα [...] που έχουν καταχωρισθεί ή δηλωθεί προς καταχώριση σε ένα κράτος μέλος ή στο γραφείο σημάτων της Μπενελούξ ή αποτελούν αντικείμενο διεθνούς καταχώρισης η οποία ισχύει σ' ένα κράτος μέλος». Αφετέρου, παραπέμπει στο άρθρο L-714.5 του γαλλικού κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας και στα άρθρα 25 και 49 του *Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen* (Markengesetz, γερμανικός νόμος περί προστασίας των σημάτων και άλλων σημείων), της 25ης Οκτωβρίου 1994 (*BGBI.* 1994 I, σ. 3082, *BGBI.* 1995 I, σ. 156 και *BGBI.* 1996 I, σ. 682), τα οποία προβλέπουν, κατ' ουσίαν, σε εθνικό επίπεδο, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορεί να διαπιστωθεί η έκπτωση από τα δικαιώματα επί των σημάτων σε περίπτωση μη ουσιαστικής χρήσεως, ιδίως κατόπιν αγωγής που ασκεί ο ενδιαφερόμενος.
- 59 Πάντως, εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών δεν στηρίχθηκε, προκειμένου να συναγάγει την ύπαρξη κακής πίστωσης, αποκλειστικά και μόνο στο γεγονός, το οποίο υπενθυμίζεται στη σκέψη 37 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι ο πρώην δικαιούχος ζήτησε την καταχώριση του επίδικου σήματος ενώ γνώριζε την ύπαρξη των προγενέστερων σημάτων, χωρίς όμως να έχει στο παρελθόν ζητήσει την έκπτωση από τα δικαιώματα επί των σημάτων αυτών.

- 60 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από τη σκέψη 38 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών έλαβε ιδιαιτέρως υπόψη τον συγκεκριμένο σκοπό του πρώην δικαιούχου «να εκμεταλλευθεί, παρασιτικά, την αξία των γνωστών καταχωρισμένων σημάτων της [παρεμβαίνουσας] και να αντλήσει πλεονεκτήματα από την καλή φήμη [τους] [...] με εσκεμμένη αθέμιτη χρήση του σημείου SIMCA». Η προσέγγιση αυτή δεν συνιστά πλάνη περί το δίκαιο, εφόσον, όπως προκύπτει από την απόφαση Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, σκέψη 19 ανωτέρω, η ύπαρξη κακοπιστίας του αιτούντος την καταχώριση, κατά την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 207/2009, πρέπει να εκτιμάται σφαιρικά, λαμβανομένων υπόψη όλων των ειδικών παραγόντων της προκειμένης υποθέσεως. Πρώτον, όπως υπομνήσθηκε (βλ. σκέψη 39 ανωτέρω), στους παράγοντες αυτούς συμπεριλαμβάνονται η προέλευση της λέξης ή του διακριτικού που αποτελεί το επίδικο σήμα και η προγενέστερη χρήση του στις συναλλαγές ως σήματος, ιδίως από ανταγωνίστριες επιχειρήσεις, δηλαδή εν προκειμένω, τα μη αμφισβητηθέντα γεγονότα από τα οποία προκύπτει ουσιαστική χρήση, τουλάχιστον «ιστορική», από την παρεμβαίνουσα ή από επιχείρηση που ανήκει στον όμιλό της, των σημάτων που περιέχουν το σημείο SIMCA, προγενέστερη της χρήσεως, στο πλαίσιο του επίδικου σήματος, του εν λόγω διακριτικού από τον πρώην δικαιούχο.
- 61 Δεύτερον, το τμήμα προσφυγών ορθώς αναφέρθηκε στην εμπορική λογική στην οποία εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του διακριτικού σημείου ως κοινοτικού σήματος από τον πρώην δικαιούχο, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι αυτός ρητώς ανέφερε, απευθυνόμενος στους εμπορικούς εταίρους του, ότι προτίθεται να χρησιμοποιήσει ένα σήμα προσαρμοσμένο στα προϊόντα που καλύπτει η καταχώριση, είτε ένα μη καταχωρισμένο σήμα είτε ένα σήμα το οποίο, αν και καταχωρισμένο, δεν προστατεύεται πλέον νομικώς λόγω ελλείψεως ουσιαστικής χρήσεως εκ μέρους του δικαιούχου του (βλ. σκέψεις 45 επ. ανωτέρω). Εξάλλου, η προσφεύγουσα προβάλλει το κίνητρο αυτό στο σημείο 41 του δικογράφου της προσφυγής, υπογραμμίζοντας ότι το γεγονός ακριβώς ότι τα προγενέστερα σήματα δεν χρησιμοποιούνταν πλέον για μεγάλο χρονικό διάστημα μπορούσε να έχει αποτελέσει «το κίνητρο που ώθησε [τον πρώην δικαιούχο], ο οποίος πληροφορήθηκε το γεγονός αυτό, να υποβάλει αίτηση καταχωρίσεως σήματος προκειμένου να το χρησιμοποιήσει για δικό του όφελος».
- 62 Υπό τις συνθήκες αυτές, και στον βαθμό που δεν αποδείχθηκε ότι ο πρώην δικαιούχος είχε διαθέσει στο εμπόριο, πριν από την κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίδικου σήματος, προϊόντα στη σχετική αγορά με το εν λόγω σήμα, δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτή άλλη εμπορική λογική διαφορετική από αυτήν της επιδίωξης αντλήσεως οφέλους από την αναφορά στην παρεμβαίνουσα ή στις επιχειρήσεις του ομίλου της. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυρισθεί ότι ο πρώην δικαιούχος αποσκοπούσε, με την εν λόγω αίτηση καταχωρίσεως, να εμποδίσει τρίτες επιχειρήσεις να χρησιμοποιήσουν το σήμα του χωρίς την άδειά του, δημιουργώντας στην πελατεία την εντύπωση ότι διαθέτουν στο εμπόριο τα ίδια προϊόντα με τα δικά του, ή ότι ο σκοπός της καταχώρισής του ήταν απλώς να επεκτείνει την προστασία του επίδικου σήματος.
- 63 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να στηριχθεί απλώς στο γεγονός ότι τα προγενέστερα σήματα δεν χρησιμοποιούνταν πλέον, προκειμένου να αντικρούσει τη διαπίστωση ότι ο πρώην δικαιούχος ενήργησε κακόπιστα κατά την ημερομηνία της καταχωρίσεως. Συγκεκριμένα, όπως διαπιστώθηκε, από τα στοιχεία της υποθέσεως αποδεικνύεται ότι η καταχώριση του επίδικου σήματος ζητήθηκε σκοπίμως για να δημιουργήσει μία συσχέτιση με τα προγενέστερα σήματα και να αντλήσει όφελος από τη φήμη τους στην αγορά αυτοκινήτων ή ακόμη και για να τα ανταγωνιστεί στην περίπτωση που η παρεμβαίνουσα τα χρησιμοποιούσε εκ νέου στο μέλλον. Συναφώς, δεν απέκειτο στον πρώην δικαιούχο να εκτιμήσει τις μελλοντικές εμπορικές προθέσεις της παρεμβαίνουσας ως δικαιούχου των προγενέστερων σημάτων, τα οποία ανανεώνονταν τακτικά, ούτε να συμπεράνει, ελλείψει αιτήσεως κηρύξεως της ακυρότητας των εν λόγω σημάτων, ότι η παρεμβαίνουσα «δεν ήταν δικαιούχος άξια προστασίας». Εξάλλου, και χωρίς να χρειάζεται να εκτιμηθεί το αληθές του προβληθέντος ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επιχειρήματος του ΓΕΕΑ, κατά το οποίο ήταν γνωστό στην αγορά αυτοκινήτων ότι σήματα μη χρησιμοποιούμενα επί αρκετό διάστημα χρησιμοποιούνται εκ νέου, σε ειδική παραγωγή αυτοκινήτων, για τους ερασιτέχνες του αυτοκινήτου, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι όπως προκύπτει από το άρθρο που δημοσιεύθηκε σε εφημερίδα στις

2 Σεπτεμβρίου 2008, αναρτηθέν στον ιστότοπο Autohaus online, απόσπασμα του οποίου επισυνάφθηκε στην από 26 Δεκεμβρίου 2008 επιστολή του πρώην δικαιούχου προς το ΓΕΕΑ, ο εν λόγω δικαιούχος γνώριζε, το αργότερο την ημερομηνία αυτή και χωρίς τούτο να έχει ως συνέπεια ότι παραιτήθηκε από το επίδικο σήμα, ότι η παρεμβαίνουσα σχεδίαζε να χρησιμοποιήσει εκ νέου σήματα «όπως το Talbot», ιδίως για αυτοκίνητα με χαμηλή τιμή, ακολουθώντας, σύμφωνα με το εν λόγω άρθρο, τη Renault η οποία επανέφερε το σήμα της Dacia. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορούσε να αποκλειστεί πρόθεση της παρεμβαίνουσας να χρησιμοποιήσει εκ νέου στο μέλλον το σήμα SIMCA.

- 64 Τα συμπεράσματα αυτά δεν κλονίζονται από τα διάφορα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, σχετικά με τη «χρησικτησία στο δίκαιο των σημάτων».
- 65 Η προσφεύγουσα, όπως προκύπτει από τα όσα υποστηρίζει, αμφισβητεί ότι μπορεί να υπάρξει αρχή δικαίου κατά την οποία ένα ήδη καταχωρισμένο σήμα του οποίου όμως «η περίοδος προστασίας έχει λήξει», δεν μπορεί να καταχωριστεί εκ νέου υπέρ τρίτου που δεν είναι ο αρχικός δικαιούχος. Η προσφεύγουσα παραπέμπει, συναφώς, στο άρθρο 19 και στην αιτιολογική σκέψη 11 του κανονισμού 207/2009.
- 66 Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το ζήτημα που τίθεται στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν περιορίζεται στο προαναφερθέν ερώτημα, αλλά, όπως υπογραμμίστηκε, το τμήμα προσφυγών έλαβε υπόψη, για να καταλήξει στην ύπαρξη κακής πίστewς του πρώην δικαιούχου, και πραγματικά στοιχεία που αφορούν το κατάλοιπο φήμης των προγενέστερων σημάτων και την εμπορική λογική στην οποία εντάσσεται η κατάθεση της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίδικου σήματος, δεδομένου ότι ο πρώην δικαιούχος ήθελε με τον τρόπο αυτόν να αντλήσει όφελος από τα εν λόγω σήματα. Επομένως, αντίθετα προς την εκτίμηση της προσφεύγουσας, η οποία απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δεν πρότεινε την υιοθέτηση της αρχής που αναφέρεται στην προηγούμενη σκέψη. Ως εκ τούτου, οι παραπομπές της προσφεύγουσας στην αιτιολογική σκέψη 11 και στο άρθρο 19 του κανονισμού 207/2009 είναι αλυσιτελείς, δεδομένου ότι δεν υφίσταται σαφής σύνδεσμος με το αποφασιστικής σημασίας στοιχείο που οδήγησε το τμήμα προσφυγών στο συμπέρασμα ότι η συμπεριφορά του πρώην δικαιούχου ήταν κακόπιστη, δηλαδή με το γεγονός ότι ο πρώην δικαιούχος αποσκοπούσε στο να αντλήσει όφελος από το κατάλοιπο φήμης των προγενέστερων σημάτων.
- 67 Όσον αφορά τα διάφορα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι η έναρξη διαδικασίας κατά προγενέστερων προστατευόμενων σημάτων, τα οποία είναι δυνατόν να κηρυχθούν άκυρα, δεν αποτελούσε προϋπόθεση για την ανατροπή του τεκμηρίου της κακής πίστewς, αρκεί η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών δεν εφάρμοσε μια τέτοια προϋπόθεση αλλά, όπως διαπιστώθηκε, ανέλυσε σφαιρικά το σύνολο των κρίσιμων στοιχείων της υποθέσεως (βλ., ιδίως, σκέψεις 37 έως 39 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, σε συνδυασμό με τη σκέψη 25).
- 68 Όσον αφορά, στη συνέχεια, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι τα προγενέστερα σήματα, ακόμη και αν δεν ήταν δυνατόν να κηρυχθούν άκυρα, προστάτευαν «μόνο εικονιστικά στοιχεία ή τον συνδυασμό εικονιστικών και λεκτικών στοιχείων, ενώ το επίδικο σήμα [ήταν] ένα καθαρά λεκτικό σήμα που [είχε] διαφορετικό τομέα προστασίας», υποστηρίζοντας με τον τρόπο αυτόν ότι οι τομείς προστασίας των σημάτων αυτών ήταν διαφορετικοί, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως προκύπτει από τη συλλογιστική του τμήματος προσφυγών στην προσβαλλόμενη απόφαση, ιδίως από τις σκέψεις 25, 27 και 38, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι το κατάλοιπο φήμης των προγενέστερων σημάτων αφορούσε, ειδικότερα, τη λέξη «simca», μοναδικό λεκτικό στοιχείο των εν λόγω εικονιστικών σημάτων, το οποίο περιελήφθη στο επίδικο σήμα ως είχε. Ομοίως, όπως προκύπτει από τη συλλογιστική του, το τμήμα προσφυγών έκρινε ότι ο πρώην δικαιούχος εμπνεύστηκε το κοινοτικό σήμα από τα προγενέστερα σήματα, αποσκοπώντας στην παρασιτική εκμετάλλευση της φήμης τους και στην άντληση πλεονεκτήματος από αυτήν με την αθέμιτη χρήση του σημείου Simca. Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία τίποτε δεν αποκλείει τη διακρίβωση της υπάρξεως ομοιοτήτων μεταξύ ενός λεκτικού και ενός εικονιστικού σήματος, δεδομένου ότι τα δύο αυτά είδη σημάτων έχουν γραφική παράσταση που

μπορεί να δημιουργήσει οπτική εντύπωση [βλ. απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 23ης Απριλίου 2013, T-109/11, Apollo Tyres κατά ΓΕΕΑ — Endurance Technologies (ENDURACE), σκέψη 60 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

- 69 Υπό τις συνθήκες αυτές και εφόσον ο πρώην δικαιούχος δεν προέβαλε ενώπιον του ΓΕΕΑ συγκεκριμένα επιχειρήματα για να υποστηρίξει ότι τα αντιπαρατιθέμενα σήματα ήταν διαφορετικά σε βαθμό που να μην προκαλείται σύγχυση, αλλά παρέπεμψε γενικώς μόνο στο γεγονός ότι τα προγενέστερα σήματα ήταν εικονιστικά, πρέπει να συναχθεί ότι το τμήμα προσφυγών δεν ήταν υποχρεωμένο να διευκρινίσει λεπτομερέστερα την εκτίμησή του για τις ομοιότητες μεταξύ των εν λόγω σημάτων, δεδομένου, εξάλλου, ότι το εν λόγω τμήμα προσφυγών εξέθεσε ικανοποιητικά τις ανωτέρω σκέψεις του, όσον αφορά την ύπαρξη κατάλοιπου φήμης του κοινού στα σήματα αυτά λεκτικού στοιχείου.
- 70 Ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι «η προσφορά αποζημιώσεως» στην οποία προέβη ο πρώην δικαιούχος προς την παρεμβαίνουσα δεν μπορεί, κατά τη νομολογία [απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 2012, T-291/09, Carrols κατά ΓΕΕΑ — Gambettola (Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL)], να θεωρηθεί ως ένδειξη κακής πίστωσης, και το επιχείρημά της ότι ούτε ο πρώην δικαιούχος ούτε η ίδια είχαν «προσεγγίσει [την παρεμβαίνουσα] για να επιστήσουν την προσοχή της [στο επίδικο κοινοτικό σήμα] και να επιτύχουν χρηματικό όφελος», πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, όπως επισήμανε η ίδια η προσφεύγουσα με το δικόγραφο της προσφυγής, μολονότι το τμήμα προσφυγών υπενθύμισε στο τμήμα της προσβαλλόμενης αποφάσεως υπό τον τίτλο «αδιαμφισβήτητα πραγματικά περιστατικά» ορισμένα στοιχεία τα οποία έκρινε ως «αποφασιστικής σημασίας για την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών», ωστόσο δεν συμπεριέλαβε όλα αυτά τα στοιχεία στο μέρος που αφορούσε την ύπαρξη κακής πίστωσης. Ειδικότερα, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών δεν άντλησε συναφώς συγκεκριμένες έννομες συνέπειες από τη διαπίστωση της σκέψης 31 της προσβαλλόμενης αποφάσεως όσον αφορά «την προσφορά αποζημιώσεως», στο πλαίσιο της οποίας ο πρώην δικαιούχος δήλωσε ότι ήταν διατεθειμένος, υπό προϋποθέσεις, να παραιτηθεί από το επίδικο σήμα.
- 71 Επομένως, το ανωτέρω επιχείρημα της προσφεύγουσας, ότι η πρόταση συμβιβασμού με παραίτηση από το σήμα κατόπιν αποζημιώσεως δεν συνιστά επαρκή ένδειξη για την ύπαρξη κακής πίστωσης, είναι, υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως, αλυσιτελές και δεν κλονίζει τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης αποφάσεως.
- 72 Πρέπει να προστεθεί, ως εκ περισπού, ότι, ενώ στο πλαίσιο της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL, σκέψη 70 ανωτέρω (σκέψεις 61 και 62), το Γενικό Δικαστήριο είχε διαπιστώσει ότι η αιτούσα την ακυρότητα του κοινοτικού σήματος δεν προσκόμισε ικανά αποδεικτικά στοιχεία για να γίνει δεκτό ότι ο δικαιούχος του δεν μπορούσε να αγνοεί την ύπαρξη προγενέστερων σημάτων επί των οποίων στηριζόταν το επιχείρημα περί της κακής πίστωσης του, εν προκειμένω, αντιθέτως, δεν αμφισβητείται ότι ο πρώην δικαιούχος γνώριζε, κατά την ημερομηνία καταθέσεως της αιτήσεως καταχωρίσεως του επίδικου σήματος, την ύπαρξη των προγενέστερων σημάτων SIMCA της παρεμβαίνουσας και τη χρήση τους στο παρελθόν κατά τη δεκαετία του 1970. Υπό τις συνθήκες αυτές, η πρόταση παραίτησεως από το κοινοτικό σήμα σε περίπτωση αποζημιώσεως έχει διαφορετικό περιεχόμενο από εκείνο της προτάσεως στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Pollo Tropical CHICKEN ON THE GRILL, σκέψη 70 ανωτέρω, ιδίως λόγω του ότι ο πρώην δικαιούχος μπορούσε, ήδη από την κατάθεση της αιτήσεώς του καταχωρίσεως του σήματος, να προσδοκά, βασίμως, ότι θα δεχθεί πρόταση οικονομικού συμβιβασμού εκ μέρους της παρεμβαίνουσας.
- 73 Τέλος, πρέπει να απορριφθούν τα λοιπά ειδικά επιχειρήματα της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι ουδέν εξ αυτών δεν μπορεί να κλονίσει τα ανωτέρω συμπεράσματα.

- 74 Πρώτον, απλώς και μόνο το γεγονός ότι ο πρώην δικαιούχος διέθεσε πράγματι στο εμπόριο, με το κοινοτικό σήμα Simca, ηλεκτρικά ποδήλατα, «έστω και μετά το [...] 2008», ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένο, δεν μπορεί να θεωρηθεί λυσιτελής, στον βαθμό που, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 37 έως 40 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το συμπέρασμα του τμήματος προσφυγών για την ύπαρξη κακής πίστωσης του πρώην δικαιούχου δεν στηρίχθηκε στην απουσία πραγματικού ενδιαφέροντος να διατεθούν στο εμπόριο τα προϊόντα που καλύπτει το εν λόγω σήμα, αλλά μάλλον στις προθέσεις του να εκμεταλλευθεί παρασιτικά τη φήμη ενός σήματος γνωστού στην οικεία αγορά και καταχωρισμένου στο όνομα άλλου.
- 75 Δεύτερον, όσον αφορά τις διάφορες παραπομπές της προσφεύγουσας στις γερμανικές διοικητικές και δικαστικές διαδικασίες, διαπιστώνεται ότι ορθώς το τμήμα προσφυγών έκρινε, ιδίως στις σκέψεις 20 και 21 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το σύστημα περί κοινοτικού σήματος είναι αυτοτελές αποτελούμενο από σύνολο σκοπών και κανόνων που προσιδιάζουν σ' αυτό, η δε εφαρμογή του είναι ανεξάρτητη από οποιοδήποτε εθνικό σύστημα [βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 2007, T-150/04, Mühlens κατά ΓΕΕΑ - Minoronzoni (TOSCA BLU), Συλλογή 2007, σ. II-2353, σκέψη 40 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία]. Κατά την έννοια της αποφάσεως αυτής, απόφαση εθνικού δικαστηρίου δεν δεσμεύει ούτε το ΓΕΕΑ ούτε τον δικαστή της Ένωσης.
- 76 Ωστόσο, από τη νομολογία προκύπτει επίσης ότι δεν μπορεί να απαγορεύεται ούτε στους διαδίκους ούτε στο Γενικό Δικαστήριο να λαμβάνουν υπόψη, κατά την ερμηνεία του δικαίου της Ένωσης, στοιχεία αντλούμενα από τη νομολογία των δικαστηρίων της Ένωσης ή των εθνικών και των διεθνών δικαστηρίων [βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 2006, T-277/04, Vitakraft-Werke Wührmann κατά ΓΕΕΑ - Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), Συλλογή 2006, σ. II-2211, σκέψεις 69 έως 71].
- 77 Πάντως, εν προκειμένω, πέραν της σημασίας της διαπιστώσεως του τμήματος προσφυγών που εκτίθεται στη σκέψη 21 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, κατά την οποία το τμήμα προσφυγών δεν είχε λάβει γνώση των αποδεικτικών στοιχείων που προσκομίσθηκαν στην παράλληλη διαδικασία στη Γερμανία, οπότε η απόφαση του Bundesgerichtshof δεν μπορούσε να αποτελέσει προηγούμενο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα προγενέστερα σήματα, το γαλλικό και το διεθνές, τα οποία προστατεύονται, μεταξύ άλλων, σε πολλά κράτη μέλη της Ένωσης, μπορούν να οδηγήσουν σε διαφορετικά δικαστικά αποτελέσματα, αφενός, στην παράλληλη διαδικασία που αφορά το γερμανικό σήμα και, αφετέρου, στην παρούσα διαδικασία που αφορά την αίτηση για την κήρυξη ακυρότητας κοινοτικού σήματος λόγω κακής πίστωσης, στην οποία συνεκτιμάται και το ζήτημα του κατάλοιπου της φήμης των προγενέστερων σημάτων.
- 78 Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η ανεξάρτητη δραστηριότητα που ασκούσε ο πρώην δικαιούχος για τη Citroën AG στην Κολωνία και το 2005 για θυγατρική της Peugeot στη Βρέμη δεν είχε καμία σχέση με την αίτησή του καταχωρίσεως κοινοτικού σήματος. Ειδικότερα, κατά την προσφεύγουσα, μολονότι ο πρώην δικαιούχος είχε αποκτήσει πληροφορίες στο πλαίσιο της προσωρινής δραστηριότητάς του ως πάροχος λογισμικού, δεν χρειαζόταν συμπληρωματικές έρευνες για να προβεί στη «φερόμενη ως παρασιτική» αίτηση καταχωρίσεως σήματος.
- 79 Συναφώς, αρκεί η διαπίστωση, αναλόγως με όσα εκτέθηκαν στις σκέψεις 70 και 71 ανωτέρω, ότι, όπως προκύπτει από τη δομή και το περιεχόμενο της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το τμήμα προσφυγών δεν στηρίχθηκε, προκειμένου να διαπιστώσει την κακή πίστη του πρώην δικαιούχου, στην εν λόγω σχέση συνεργασίας που είχε, στο παρελθόν, με την παρεμβαίνουσα ή με άλλες επιχειρήσεις του ομίλου της.
- 80 Τέλος, όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας που αφορούν το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν «υπέρμετρα σύντομη» και δεν περιείχε «καμία νομική επιχειρηματολογία και καμία εκτίμηση των αρχών του δικαίου των σημάτων», τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν, τόσο όσον αφορά την εσφαλμένη εκτίμηση επί της ουσίας του τμήματος προσφυγών όσο και την ανεπαρκή αιτιολογία.

- 81 Συναφώς, πρώτον, στον βαθμό που η προσφεύγουσα προσβάλλει την εκτίμηση επί της ουσίας του τμήματος προσφυγών στην υπό κρίση υπόθεση, το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε ήδη, με το σύνολο των προεκτεθέντων στην παρούσα απόφαση, το βάσιμο της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Στο πλαίσιο αυτό, το Γενικό Δικαστήριο έλαβε υπόψη τόσο τους νομικούς συλλογισμούς του τμήματος προσφυγών όσο και τις «αρχές του δικαίου των σημάτων».
- 82 Δεύτερον, εάν θεωρηθεί ότι η προσφεύγουσα επιχειρεί με τα ανωτέρω επιχειρήματά της να στηρίξει αιτίαση περί ανεπαρκούς αιτιολογίας της προσβαλλόμενης αποφάσεως, αρκεί η διαπίστωση ότι το τμήμα προσφυγών, όπως προκύπτει από τις σκέψεις του που παρατέθηκαν συνοπτικά στις σκέψεις 9 έως 22 ανωτέρω, εξέθεσε, όπως επιτάσσει η πάγια νομολογία, κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο τη συλλογιστική του, ώστε να παρέχεται στη μεν προσφεύγουσα η δυνατότητα να λάβει γνώση της δικαιολογητικής βάσεως του ληφθέντος μέτρου και, ακολούθως, να υπερασπιστεί τα δικαιώματά της, στον δε δικαστή της Ένωσης η δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχο του όσον αφορά τη νομιμότητα της εν λόγω αποφάσεως [βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Οκτωβρίου 2013, T-379/12, *Electric Bike World* κατά ΓΕΕΑ — Brunswick (LIFECYCLE), σκέψη 30 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].
- 83 Κατόπιν όλων των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί ο μοναδικός λόγος ακυρώσεως της προσφεύγουσας, καθώς και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 84 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 85 Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με τα αιτήματα του ΓΕΕΑ και της παρεμβαίνουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Καταδικάζει τη Simca Europe Ltd στα δικαστικά έξοδα.**

Dittrich

Szwarcz

Tomljenović

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Μαΐου 2014.

(υπογραφές)